

ванитѣ суми да се изплатятъ постепенно за 10 години на Антония. Новиятъ градъ Сливенъ билъ уреденъ като една голѣма община; земята била разпредѣлена за обработване между преселниците, всѣкому било издадено „владало“ за имота. Новиятъ градецъ билъ раздѣленъ на 24 части, добре организирани. Всѣка часть избирала свой представителъ въ върховния общински съветъ, въ чийто съставъ влизалъ благодетельтъ Антоний Ивановъ и д-ръ Селимински. Идеята на тѣзи двама просвѣтени мжже била да се образува една образцова свободна община. Насадени били и 500 декара лозя.

Общината съществувала отъ 1831 до 1838 година. За жалость, добритѣ намѣрения на Антония и Селимински не могли да се изпълнятъ. Между заселянитѣ се появили крамоли, завистъ, раздори и многобройни други неприятности. Голѣмъ споръ станалъ за собствеността на мѣстото. Нѣкои започнали агитации въ града, да напустнатъ Влашко и да се завърнатъ въ Сливенъ. Други пъкъ се изселили въ други влашки градове. Оплакванията до Селимински били голѣми. Това принудило последния да пише на Ст. Богориди въ Цариградъ писмо, за да го пита, дали е възможно турското правителство да гарантира свобода на завърналитѣ се, като създаде една привилегирована община, каквато тѣ имали въ Влашко. Съ писмо отъ 2 януарий 1836 год. Селимински отъ Пloeщъ пише до Богориди въ Цариградъ: „Ние желаемъ да се завърнемъ въ стария си роденъ градъ Сливенъ. Молимъ, питайте султана, дали ще ни приеме. Чуваме че градътъ билъ западналъ, но ние, като се възвърнемъ, ще го въздигнемъ, домове ще изградимъ, стоки ще изработимъ и търговия ще развиемъ. Ала ние желаемъ да знаемъ, ще ни даде ли султанътъ свобода, щени запази ли езика, вѣрата, честта и имота? Бждете благосклоненъ и ни отговорете на молбата“.

Богориди отговорилъ, че това е възможно. Избрана била комисия да се грижи за туй. Но жителитѣ на новия Сливенъ изгубили вѣра въ добъръ животъ. Всички намирали, че Влашко никакъ не прилича на България. Преселниците отъ Сливенъ искатъ да гледатъ хубавитѣ планини на родния си градъ, да се катерятъ по Синитѣ